

Kaotična preobloženost, a nejasna sporočilnost

Mala Kline: Bliss. Produkcija Mala Kline, koprodukcija Bunker, En-Knap, Maska in drugi

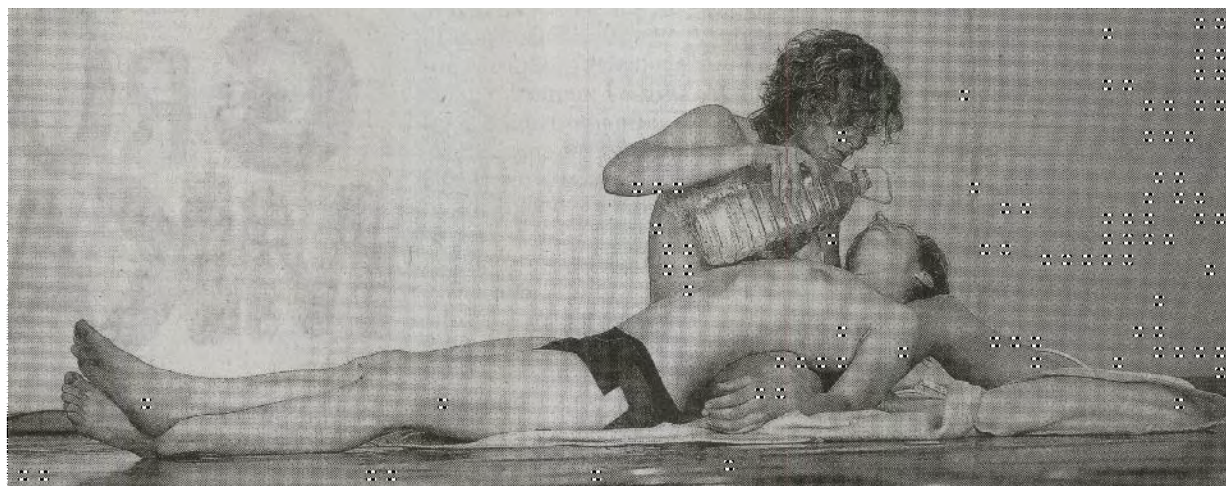
Tanja Lesničar - Pučko

Uprizoritveni prostor predstave koreografinje in plesalke **Male Kline Bliss** (angleško »bliss« pomeni blaženost, srečo, slast) je sestavljen iz več prizorišč: levo in desno sta garderobi, v katerih se nastopajoči pripravljajo ali ličijo, zadaj je belo platno in pred njim niz miz in stolov, nekakšen zaris nikoli uresničene (poslednje?) večerje, niz, ki ga ves čas razstavljajo in znova sestavljajo. V kotu zadaj sedi tehnik, ki je hkrati nekakšen opazovalec in akter, na zofi v ospredju sedi moški in opazuje plesalko, ki se v hektičnem gibanju, ogrevanju, pripravlja na to, kar ima priti. Na tleh leži beli medved, v tipični legi lovske trofeje. Začne se prav s skupinskim poskusom medvedovega oživljanja, s parodiranim reševanjem ogrožene vrste, ki pa kmalu zatem že postane objekt nespodobnih plesalkinih poželenj.

Medtem moški gledalcem pripoveduje o svoji karieri, nekdanj bančni, zdaj plesalski. Predpostavki o nenasitnem gledalskem voajerizmu streže tako, da se sleče – od pasu navzdol – poplesava in vse bolj neobzdrano zapeljuje gledalke; je nekakšen »politično nekorekten« lik, ki hkrati igra »vlogo« in nekako od zunaj ves čas tudi

komentira predstavo in njena izhodišča. Ustavlja ga drugi moški lik, ki kasneje v queerovski maniri poje in poplesava, medtem ko se zapeljiva plavalaska postopoma pred ogledalom – računalnikom, ki njen obraz projecira na platno – spreminja v Marilyn Monroe in ob projekciji odlomka iz filma prave Marilyn tudi odpleše in zapoje njen komad My heart belongs to daddy. Na koncu smo priča lezbičnemu prizoru, ki s svojo estetiko vzpostavlja rez s siceršnjo parodičnostjo performansa.

Predstava pušča kaotičen vtis: izvajalci so brez dvoma vsi po vrsti dobri, a sporočila se zdijo neprečiščena in mestoma prežvečena: koliko časa nas bodo umetniki še pitali s tem domnevno nespremenljivim vampirskim odnosom gledalca, ki hoče kri, in narcisistično-mazohističnega igralca, ki jo je pripravljen dati? Koliko v ženske bleščice oblečenih pojočih moških nas bo še opozarjalo na drsnost spolnih identitet in katere odtenke ali zamike je še mogoče loviti v brezštevnih imitacijah MM, ki v beli obleki stoji nad zračnikom? Zdi se, kot bi redundantnost, kopičenje materiala namesto selekcije, predstavo Bliss kljub nekaterim zelo dobrim prizorom (na primer hoja po vodi) obtežila in razvlekla namesto razprla.

Predstava Bliss koreografinje in plesalke Male Kline kljub zelo dobri izvedbi pušča vtis vsebinske neprečiščenosti in mestoma tudi prežvečenosti.